

Johnny Laporte met 'That's Me'

release datum 18 November 2023 (label: 'Sounds Haarlem Likes Vinyl')

Johnny Laporte komt niet alleen met een boek 'Zwijgen, Zweeg, Gezwegen', maar ook met een eerste soloalbum 'That's me'.

In december 2018 zag ik de gebroeders Guus en John Laporte op het podium staan in 'Ma Kelly's Muziekcafé' te Frieschepalen met hun verhaal over de reis als kind van Indonesië naar Nederland en hun verschillen. De één hield van de zwarte Blues (Muddy Water o.a.) en de ander van de blanke Blues (John Mayall o.a.). De één speelt op een Fender gitaar en de ander op een Gibson. Dat was een geweldige avond met muziek en verhalen en waar ik Johnny ook voor het eerst hoorde zingen en van zijn zang was ik toen niet zo gecharmeerd. Ik weet nog dat we ook nog konden genieten van Oscar Benton. Met wie Johnny in datzelfde jaar ook nog het geweldige album 'I am back' maakte en in 2019 'Mirrors don't lie'.

Daarna kwam de corona en kreeg Johnny Laporte de kans en de tijd om uitgebreid in zijn eigen studio te gaan werken aan zijn eerste boek en zijn eerste soloalbum. Het boek heb ik nog niet in kunnen kijken, maar het album heb ik al wel kunnen beluisteren.

Dat heb ik dan ook al verschillende keren gedaan en ik moet heel eerlijk zeggen dat ik in het begin heel erg moest wennen aan de stem van Johnny. Maar hoe vaker ik er naar luister hoe prettiger ik het vind klinken. Hij blijft met zijn stem binnen de tonen die hij aankan. Natuurlijk kun je horen dat het geen geoefende stem is. Wat wil je ook. Op zijn leeftijd pas beginnen met zingen. Maar wat is hij vooruitgegaan sinds 2018. En het klinkt toch wel lekker hoor. Want wat zo belangrijk is als je zingend iets wil overbrengen? Dat je het doet met je hele hart en ziel. En dat doet Johnny zeer zeker. Zoals gezegd heb ik het boek nog niet gelezen, maar ook uit het boek zijn passages in muziek omgezet. Om zoiets dan te coveren lijkt mij bijna een onmogelijke taak. Want zoals Johnny het heeft meegemaakt is er natuurlijk niemand.

En niet alleen is zijn stem na 2018 behoorlijk vooruitgegaan, dit album toont ook duidelijk dat hij een muzikant is die niet alleen schitterend gitaar speelt, maar ook nog eens goed piano en synthesizer en zelfs, jaja, drumt. Een multi-instrumentalist dus. Al geeft hij eerlijk toe dat de techniek voor niets staat. Maar ja, die techniek doet hij dus ook! Ik had verwacht dat zijn zoon bijvoorbeeld wel te horen zou zijn, maar echt alles wordt door Johnny zelf gespeeld. Zelfs de tweede stem doet hij zelf.

Het is zoals verwacht een Blues-album geworden, maar om dat in te zien heb ik het ook daarom regelmatig moeten beluisteren. Het is allemaal net even anders dan we van de Blues gewend zijn. Al met al een mooi afwisselend album geworden. We horen reggae-achtige Blues, heerlijke ballads en zelfs een swampy-Blues... en die laatste is zeker 's avonds laat mijn keuze. Die swampbluesachtige song is ook nog eens een heerlijke instrumental waarbij ik een stem hoor die mij niet van Johnny zelf lijkt te zijn. Van wie die is moet hij mij tzt maar eens even uitleggen. In 'Verboden fruit' is hij een crooner, maar later wordt het wat Jazzy en je hoort de pijn in Johnny's stem. Prachtig. 'At the end of the book' is een nummer dat mij ook heel erg bevalt. De tekst is met een paar andere nummers afkomstig uit het boek 'Zwijgen, Zweeg, Gezwegen' en dat maakt mij ook zeer nieuwsgierig naar het boek. Het zou een thrillerachtige roman zijn.

Overigens zijn ook de teksten op twee na allemaal van Johnny zelf. Over zijn leven en uit het boek, wat dus ook over zijn leven gaat. Sommige teksten vind ik heel erg goed. Van 'There is a war outside' verwacht je na het lezen van de titel een somber nummer, maar ik vind het wel lekker opzweepend. Wat zou Johnny daar mee bedoelen?

Twee nummers zijn covers. Dat zijn 'World's in a tangle' van Jimmy Rogers en 'Ramblin on my mind' van Robert Johnson. Maar ook hier maakt Johnny geheel eigen nummers van.

Wat prettig is voor mij als luisteraar dat je op zijn site ook de teksten van de nummers lekker op je gemak kunt nalezen of meelesen tijdens het afspelen. Persoonlijk ben ik de tekst namelijk zo kwijt wanneer ik naar muziek luister. Het is sowieso een album wat heerlijk te beluisteren is met een koptelefoon op.

Ik kon het niet nalaten de hele serie aan te schaffen. Ik ging namelijk voor de LP, maar ja, dan mis je wel één nummer. En dat 'Play it' is nou juist weer dat lekkere Swampy nummer met die vreemde stem.

Al met al een album met heel veel variatie en hoe vaker je het beluisterd hoe meer nieuwe dingen je weer hoort. Zeker met je koptelefoon op kun je haast niet vatten dat alles door Johnny zelf wordt gedaan. Toch doet Johnny niet alles zelf op dit album. Hij laat heel wijs de grafische vormgeving en ontwerp e.d. over aan Jan Blaauw.

Gerrit Kuik